

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce L.V., zastoupeného Mgr. Bc. Pavlem Kozelkou, advokátem, se sídlem Velké náměstí 7/12, Písek**, proti **žalované Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní 2732/8, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2012, čj. ZCU 023815/2012

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2012, čj. ZCU 023815/2012 se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15. 983 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Bc. Pavla Kozelky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí prorektora pro studijní a pedagogickou činnost Západočeské univerzity v Plzni ze dne 12. 7. 2012, čj. ZCU 023815/2012 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni (*dále jen „FP ZČU“*) o nepřijetí ke studiu a bylo potvrzeno rozhodnutí o nepřijetí ke studiu ze dne 16. 6. 2009, čj. DFPR-414/09 (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*).

II. Důvody žaloby

2. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné, když žalovaná rozhodla v rozporu s ústavní zásadou rovnosti zakotvenou v preambuli Ústavy České republiky (*dále jen „Ústava“*), čl. 1 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „Listina“*) a v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 3 odst. 2 Listiny umožňující výkon státní moci pouze v případech a mezích stanovených zákonem.

3. Své námitky žalobce formuloval ve třech žalobních bodech:

1) Rozhodnutí vydal subjekt, který není k vydání rozhodnutí oprávněn, proto je napadené rozhodnutí je nicotné.

2) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu ve spisu.

3) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval námitkami uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí.

Těmito námitkami bylo:

- Test, který obdržel žalobce ke zpracování, nebyl způsobilý k posouzení jeho znalostí a schopností, když např. v psychologické části testu byly obsaženy otázky, které mohou mít více správných odpovědí, některé otázky byly neúplné či neurčité (zejména otázky číslo 10, 12, 13 a otázky číslo 8, kde zcela chybělo zadání). Vyhodnocení testu v otázce číslo 14 bylo provedeno chybně.

- V rámci kontroly výsledků svého přijímacího testu a podmínek pro přijetí bylo žalobci znemožněno JUDr. Ivanem Tomažičem Ph.D., dozorujícím nahlížení do spisu, (i.) nahlédnutí do spisu, kdy si žalobce směl pouze svůj test prohlédnout a nesměl si z něj činit žádné výpisy a opisy, (ii.) žádost žalobce o pořízení kopie testu byla výslovně zamítnuta, (iii.) zástupci žalobce nebylo umožněno do spisu nahlédnout údajně z důvodu ochrany zájmů žalobce, přestože žalobce předložil notářsky ověřenou plnou moc s uvedeným účelem, osobně potvrdil pravdivost plné moci a zájem, aby se jeho zástupce mohl seznámit se spisem, (iv.) žalobci nebylo umožněno porovnat zadání, které obdržel k vypracování s ostatními testovými variantami, aby mohl posoudit rovnost účastníků, (v.) žalobci bylo umožněno prohlédnout si spis pouze dne 3. 7. 2009 nejvýše však po dobu 30 minut, přestože v učebně byli tři uchazeči, - Předpoklady ke studiu nastavené přijímacím testem vysoce převyšují možné znalosti zejména starších uchazečů, mezi něž žalobce patří, kdy některé otázky (např. dějepisného charakteru) nejsou schopni vůbec odpovědět ani specialisté na tuto oblast a ve spojení se zcela neúplným a neurčitým zadáním některých otázek z oblasti inteligenčních testů je nepřímě v rozporu s ústavními principy odpíráno právo na vzdělání zakotvené v článku 33 odst. 1 ve spojení s článkem 3 odst. 1 Listiny.

- V případě jedno kritériálního přijímacího řízení, kdy jediné kritérium představoval počet získaných bodů, byly přijaty ke studiu osoby, které získaly nižší počet bodů než žalobce.

4. **K prvnímu žalobnímu bodu** žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí rozhodnutím žalovaného, prorektora pro studijní a pedagogickou činnost, přičemž podle platné právní úpravy je k tomuto rozhodnutí oprávněn toliko rektor. Na uvedeném nezměnil ničeho ani znění § 10 odst. 4 věta první ZVŠ, z něhož vyplývá, že rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři, když zákon výslovně stanoví, že rozhodnutí vydává rektor. Žalovaný nebyl podle zákona o vysokých školách oprávněn vydat touto žalobou napadené rozhodnutí. Pakliže byl žalovaný oprávněn zastoupit rektora v případě vydání napadeného rozhodnutí, potom tomu musí odpovídat též faktický stav, tj. že jde o rozhodnutí rektora zastoupeného

prorektorem. Žalovaný současně byl povinen prokázat, že mu svědčí právo v této věci prorektora zastoupit (zřejmě myšleno rektora – poznámka soudu). V této souvislosti poukázal žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2011, čj. 57 Ca 95/2009-100, kterým bylo rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 25. 8. 2009, čj. 32-23/09 zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je však rozhodnutím žalovaného, tedy osoby, která nemá s věcí ničeho společného a s ohledem na kogentní znění ust. § 50 odst. 7 ZVŠ nemůže pro svou nicotnost vyvolat účinky předvídané tímto zákonem.

5. **K druhému žalobnímu bodu** žalobce uvedl, že Krajský soud v Plzni v předchozím rozhodnutí ze dne 15. 12. 2011, čj. 57 Ca 95/2009-100 mimo jiné ohledně stavu spisu předloženého mu žalovanou konstatoval, že *„Předložený spis rektora postrádá řadu výše uvedených písemností, a tak je zřejmé, že skutkový stav, který vzal rektor na základ svého rozhodnutí, nemá ve spisu oporu.“* Žalobce se ve snaze seznámit se podrobně se svým přijímacím testem včetně zadání, jako podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, v dubnu 2012 obrátil na vedoucí studijního oddělení FP ZČU v Plzni, kde mu bylo sděleno, že jeho přijímací test byl skartován a už není k dispozici. Tato skutečnost vyplývá rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že „z archu vyhodnocení je zřejmé“, když podkladem není přijímací test jako primární doklad, ale jiný nyní zástupný doklad. Pakliže je tvrzení studijního oddělení FP ZČU v Plzni pravdivé, je otázkou, co vlastně žalovaný přezkoumával a jak se vůbec mohl vypořádat s námitkami žalobce, když žalobce tvrdí, že při správném zhodnocení jeho odpovědí by byl v přijímacím řízení úspěšný a splnil by počet bodů potřebný pro přijetí ke studiu. V souladu s § 74 zákona č. 150/2002 Sb. předseda senátu Krajského soudu v Plzni při projednávání žaloby v téže právní věci pod sp. zn. 57 Ca 95/2009 doručil žalovanému žalobu a mj. uložil žalovanému, aby předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Jestliže podle již nyní pravomocného rozhodnutí ze dne 15. 12. 2011, čj. 57 Ca 95/2009-100 předložený spis rektora byl neúplný, přičemž soud v této souvislosti byl nucen konstatovat nepřezkoumatelnost z důvodu, kdy je zřejmé, že skutkový stav, který vzal rektor na základ svého rozhodnutí, nemá ve spise oporu, podle vedoucí studijního oddělení chybí přijímací test žalobce, nemůže být touto žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. V tomto ohledu ovšem existuje výjimka, a sice pokud by žalovaný předložil správní spis, kde by byly prvotní doklady zřejmě zfalzifikovány.

6. **Ke třetímu žalobnímu bodu** žalobce uvedl, že se problematikou náležitostí rozhodnutí o nepřijetí ke studiu zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2006, čj. 2 As 37/2006-63, zveřejněném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 1112, ročník 5, číslo 4/2007 a před ním Ústavní soud, který v nálezu ze dne 5. 4. 2005, sp.zn. Pl. ÚS 44/03 uzavřel: *„Umožňuje-li totiž zákon uchazeči žádat o přezkoumání rozhodnutí, pak mu tím zcela jistě dává i právo namítat konkrétní skutečnosti. Uvádí-li uchazeč konkrétní důvody, proč má za to, že rozhodnutí děkana je v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy či podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3, je nutné, aby se rektor při přezkumu tohoto rozhodnutí těmito důvody zabýval, jinak by nedostal zákonu, který stanoví povinnost změnit rozhodnutí, jež je s těmito podmínkami v rozporu. Pokud by rozhodnutí o opravném prostředku ve správním řízení nemuselo být řádně odůvodněno a správní orgán by se nemusel vypořádat s jednotlivými důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, postrádal by tento opravný prostředek svůj smysl.“*

7. Pokud jde o kategorii rozhodnutí, které zákon o vysokých školách připouští, ovšem blíže je nespecifikuje, a to ani co do náležitostí, i v jejich případě je třeba uvést, že i pro ně platí odůvodnění za povinnou náležitost. Vychází to ze samotné podstaty přezkumného řízení, kterou blíže upřesnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 4 As 47/2006, ve věci poplatku spojeného se studiem: *„Pokud totiž rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, musí mít soud možnost přezkoumat, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním žalovaná dospěla, z jakých konkrétních podkladů vycházela a z jakých právně relevantních důvodů posoudila zjištěný skutkový stav. Explicitně potom Nejvyšší správní soud uzavírá, že požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí byly dány i předtím, než novela provedená zákonem č. 552/2005 Sb. tuto povinnost výslovně stanovila. V rozhodnutí ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. 9 As 8/2007, Nejvyšší správní soud navíc uvedl, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí vychází z principu dobré správy.“*

8. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá podružnými otázkami, např. jakým způsobem byl žalobce předvolán k přijímacímu řízení, harmonogramem přijímacího řízení a související vyhláškou děkana. Ohledně jednoznačnosti otázek pak uvádí, že *„Obsah otázek přijímacího testu a jejich správnost, jednoznačnost, úplnost a určitost byly garantovány odborníky v příslušném oboru.“* K námitkám žalobce pak žalovaný pouze obecně bez konkrétního bližšího odůvodnění uvádí: *„Pro přijetí bylo rozhodující pořadí nejlepších. Bylo přijato 240 uchazečů, kteří se umístili v nejlepším pořadí a všichni, kteří dosáhli stejného počtu jako 240. uchazeč, tedy 34 bodů. Námitky uchazeče obsažené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí tedy neobstojí, když o skutečnosti, že správný může být i vyšší počet nabízených odpovědí, byl předem seznámen. Správnost otázek ve smyslu úplnosti a jednoznačnosti byla zajištěna odborníky v daném konkrétním oboru. Zároveň byly ze strany fakulty splněny veškeré podmínky stanovené zákonem pro průběh přijímacího řízení.“* Toto tvrzení je ovšem v přímém rozporu se zjištěním akreditační komise pod vedením prof. Vladimíry Dvořákové. K tomu prof. Vladimíra Dvořáková v Plzeňském deníku uvedla: *„Zdá se, že minimálně pětina studentů byla přijímána na odvolání (některé zdroje hovoří o 30–60 % uchazečů), pravidla pro přijímání studentů, kteří absolvovali bakalářský program na soukromých vysokých školách, nebyla nikdy přesně specifikována“.* Tento stav potvrdil též děkan FP ZČU v Plzni JUDr. Jiří Pospíšil, když opakovaně uvedl že *„bylo jednoznačně zjištěno a prokázáno, že přijímací řízení bylo úmyslně nastaveno tak, aby byl zastřen skutečný význam přijímacího řízení“.* Na tomto základě byl též změněn způsob přijímacího řízení.

9. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se pouze obecně vyjádřil k žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí, aniž by konkrétně reagoval na žalobcem uvedené námitky a už vůbec se nezabýval povinností vypořádat se s námitkami uplatněnými prostřednictvím řízení vedeného Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 57 Ca 95/2009. Stran zveřejněné hranice bodů a počtu přijatých uchazečů jsou navíc žalovaným uváděné skutečnosti nepravdivé.

- Žalovaný se nezabýval námitkou žalobce v otázce způsobilosti testu posoudit žalobcovi předpoklady ke studiu, když některé připouštěly více správných řešení a to v důsledku zejména jejich neúplnosti a neurčitosti ve vztahu ke konkrétnímu přijímacímu testu žalobce, ke konkrétním otázkám a ke konkrétním odpovědím.

- Žalovaný se nezabýval námitkou faktického počtu bodů získaných žalobcem v odkazu na nesprávně vyhodnocený test, když pouze obecně odkázal na výsledky přijímacího testu,
- Žalovaný nevyvodil žádné následky a důsledky z postupu správního orgánu FP ZČU v Plzni, když zástupcem tohoto správního orgánu mu bylo znemožněno řádné uplatňování práv ve správním řízení, tj. nahlížení do spisu, přezkoumání správnosti rozhodnutí ve vazbě na jiné testové varianty, pořizování kopie ze spisu, omezení doby nahlížení do spisu, nerovnost při nahlížení do spisu (někteří uchazeči si směli materiály kopírovat, žalobce nikoliv) – a pak tento nezákonný stav legalizoval,
- Žalovaný nezdůvodnil, jak je možné že byly PF ZČU v Plzni přijati uchazeči s nižším počtem bodů než získal žalobce a to na základě autoremedury. Takto bylo přijato 183 uchazečů, tj. 45% všech přijatých uchazečů. Většina z těchto uchazečů přitom získala při přijímacím testu nižší počet než žalobce – viz např. uchazeč univerzitní číslo 160273, oborové číslo 242139, který získal pouze 10 bodů.
- Žalovaný nepravdivě informoval, a na této lživé informaci dále nesmyslně setrvává, že podmínkou pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu bylo úspěšné vykonání přijímací zkoušky, přičemž pro její úspěšné vykonání byla stanovena hranice 34 bodů. Tato hranice však taktéž nikde nebyla předem zveřejněna, přesto bylo přijato 183 (tj. 45%) ze všech přijatých uchazečů, s nižším bodovým hodnocením než které měl žalobce. Napadené rozhodnutí je s ohledem na shora uvedené nepřezkoumatelné, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí není možno usoudit na to, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil Z tohoto důvodu je nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. **K prvnímu žalobnímu bodu** uvedla, že bylo napadené rozhodnutí vydáno prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost na základě rozhodnutí rektora č. 46R/2011 o zastupování rektora prorektory (*dále jen „rozhodnutí rektora č. 46R/2011“*) v souladu s § 50 odst. 7 ZVŠ a § 10 odst. 4 ZVŠ a odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2012, čj. 30 A 9/2011, dle kterého jsou proděkaní oprávněni samostatně rozhodovat a jednat ve věci fakulty. Analogicky lze uvedené vztáhnout na oprávnění prorektora rozhodovat ve věcech univerzity na základě oprávnění uděleného rektorem. **K druhému žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že v rámci přezkumného řízení rozhodovala na základě veškerých dostupných podkladů. Nemá k dispozici zadání testových otázek, proto nemohla provést přímé zhodnocení jejich jednoznačnosti a úplnosti. Uvedené však nemůže být důvodem pro změnu rozhodnutí o nepřijetí ke studiu. **Ke třetímu žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že námitky týkající se neumožnění nahlédnutí do materiálů nemají na rozhodnutí o nepřijetí ke studiu vliv. Jak konstatoval zdejší soud v rozsudku čj. 57 Ca 95/2009-100, došlo ze strany fakulty při nahlížení do materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o přijetí ke studiu k pochybením, nicméně tato pochybení nemohou být dle názoru žalovaného důvodem pro změnu rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, když rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu zcela závisí na výsledcích přijímacího řízení, nikoli na následných možných dílčích pochybeních ze strany dotčené fakulty. Námitka týkající se přijetí ke studiu uchazečů s nižším počtem bodů, než které získal žalobce, nemůže být důvodem, pro který by mělo být rozhodnutí o nepřijetí ke studiu změněno. Předmětem rozhodování ve věci žalobce nemohl být přezkum rozhodnutí o (ne)přijetí uchazečů. O (ne)přijetí jednotlivých uchazečů ke

studiu je vždy rozhodováno individuálně, a to na základě jejich výsledků v přijímacím řízení. Žalovaná se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí věnovala všem relevantním námitkám žalobce, které mohly mít vliv na konečné rozhodnutí žalované. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy neobstojí.

11. Dále žalovaná uvedla ohledně doby, ve které vyjádření k žalobě podávala, že nemá oprávnění k přijímání studentů ke studiu. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vydalo dne 23. 5. 2012 rozhodnutí čj. MSMT-10 042/2012-37, kterým omezilo akreditaci studijního programu „Právo a právní věda“ se studijním oborem „Právo“, a tudíž zároveň zakázalo ZČU v Plzni přijímat ke studiu uvedeného studijního programu další uchazeče. Žalovaná by tedy i v případě, že by bylo zjištěno, že žalobce splnil podmínky pro přijetí do studia, což se však nestalo, nemohl změnit rozhodnutí o nepřijetí žalobce ke studiu, aniž by tímto rozhodnutím nedošlo k porušení právních předpisů. Z uvedeného dle žalované vyplývá, že prorektor pro studijní a pedagogickou činnost byl orgánem příslušným pro rozhodnutí o žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, přičemž žalovaný v rámci přezkumu vzal v potaz všechny dostupné doklady a v napadeném rozhodnutí se vypořádal se všemi relevantními námitkami žalobce.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce citoval ze zákona o vysokých školách ustanovení § 10 odst. 1, 4, § 50 odst. 7, z občanského zákoníku § 22 odst. 1, § 23, § 31 odst. 1, 3 a § 32 odst. 1 a ze správního řádu § 77 odst. 2 věta první. Uvedl, že mu není známo rozhodnutí zdejšího soudu čj. 30 A 9/2011, které není založeno v soudním spise v této právní věci ani nebylo zveřejněno ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k vázanosti soudu zákonem a mezinárodní smlouvou (viz čl. 95 odst. 1 Ústavy) a zásadám správního řízení nelze dovozovat právní význam tohoto rozhodnutí pro předmětné řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „s.ř.“ nebo „správní řád“*) ani zákon o vysokých školách podrobně neupravují problematiku zastupování, byl žalobce toho názoru, že je na místě použít analogie zákona. Viktor Knapp ve svém díle *Teorie práva*, 1. vydání, vydaném nakladatelstvím C. H. Beck v roce 1995 v Praze, na straně 172 pod bodem 417 uvádí, že analogie zákona (*analogia legis*) spočívá v tom, že se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou vztáhne analogicky ustanovení zákona upravující skutkovou podstatu podobnou. Je tedy úvaha typu že „platí-li něco pro A1, platí totéž – není-li specifické úpravy pro A2.“. Problematiku zastupování komplexně upravuje ustanovení hlavy třetí občanského zákoníku. Možnost kompenzovat absenci procesní úpravy správního řízení prostřednictvím analogie potvrdil opakovaně jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud (mimo jiné v nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp.zn. Pl. ÚS 21/2004). Dle žalobce je zásadní otázkou určení subjektu, který má být zastoupen. Z ustanovení § 10 odst. 1, 4 ZVŠ, § 8 odst. 4 ZVŠ a § 14 odst. 3 věta druhá ZVŠ (a z dalších) jednoznačně vyplývá, že se jedná o zastoupení rektora a nikoliv vysoké školy, když zákon používá jednoznačnou konstrukci „*rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori*“ a „*rektor nebo v jeho zastoupení prorektor*“. Skutečnost, že rektor ve svém rozhodnutí č. 46R/2011 ze dne 20. 10. 2011 o zastupování rektora prorektory nesprávně uvádí, že jde o „*rozsah zastupování a podepisování jménem Západočeské univerzity v Plzni*“, přičemž s ohledem na znění zákona je zřejmé, že při vydání tohoto rozhodnutí došlo k písařské chybě, díky níž chybí uvedení zastupované osoby (tj. rektora), nemůže založit

samostatnou působnost a pravomoc prorektora jako správního orgánu. Výkladem rozhodnutí rektora č. 46R/2011 s ohledem na zákonné ustanovení a znění předmětného dokumentu lze uzavřít, že tímto rozhodnutím je stanoven „rozsah zastupování a podepisování jménem rektora Západočeské univerzity v Plzni“, a v tomto ohledu musí být rozhodnutí rektora č. 46 R/2011 vykládáno. Žalobce citoval příslušná ustanovení právních předpisů s tím, že má za prokázané, že napadené rozhodnutí není v souladu s § 50 odst. 7 věta třetí ZVŠ rozhodnutím rektora Západočeské univerzity v Plzni a tudíž není rozhodnutím správního orgánu, který je oprávněn rozhodnutí vydat. Proto zopakoval, že navrhuje napadené rozhodnutí pro nicotnost zrušit.

13. V další argumentaci žalobce vycházel z preambule Ústavy, čl. 2 odst. 3 Ústavy, z čl. 4 odst. 3 Listiny, § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu a uvedl, že považuje za nezákonný a společensky nepřijatelný přístup, který směřuje k popírání rovnosti občanů, jejich práv a svobod. Jestliže přijímací řízení bylo podřízeno jednomu kritériu – počtu získaných bodů, pak nepřichází v úvahu, aby byly přijaty ke studiu osoby s nižším získaným počtem bodů, než měl žalobce. To navíc za situace, kdy žalobce tvrdí a prokazuje, že splnil požadovaný počet bodů. Není to žalobce, kdo zmařil přezkoumání napadeného rozhodnutí, ale žalovaný tím, že soudu nepředložil úplný správní spis tak, aby soud mohl spravedlivě ve věci rozhodnout. V souladu s právní zásadou, podle níž se nikdo nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti je žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí žalovaného nemůže obstát a soud je povinen takové rozhodnutí zrušit.

14. Ke sdělení žalovaného ohledně neexistence oprávnění přijímání ke studiu žalobce sdělil, že se předmětné rozhodnutí netýká již zahájeného přijímacího řízení s žalobcem, a doplnil, že dle vyjádření Akreditační komise České republiky došlo k prodloužení akreditace Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni o další čtyři roky, a to včetně práva přijímání nových studentů. Na toto rozhodnutí bude navazovat příslušné rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Shora uvedená situace umožňuje žalované, aby uspokojila žalobce tak, že změní napadené rozhodnutí a přijme žalobce ke studiu na Fakultě právnické Západočeské univerzity v Plzni ve studijním programu Právo a právní věda, studijní obor Právo pro akademický rok 2013/2014.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

15. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.

Právní hodnocení

16. Zákon o vysokých školách stanoví základní podmínky pro přijetí ke studiu (§ 48 odst. 1 ZVŠ). Vysoká škola nebo fakulta může stanovit i další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy a kromě toho může stanovit nejvyšší možný počet přijímaných uchazečů, kteří splnili stanovené podmínky; splní-li tyto podmínky větší počet uchazečů, rozhoduje pořadí nejlepších (§ 49 odst. 1 ZVŠ). Splnění stanovených podmínek se ověřuje zpravidla přijímací zkouškou (§ 49 odst. 4 ZVŠ). Vysoká škola nebo fakulta zveřejní v dostatečném předstihu, nejméně však čtyřměsíčním, lhůtu pro podání přihlášek ke studiu a způsob jejich podávání písemnou nebo elektronickou formou, podmínky přijetí, termín a způsob ověřování jejich splnění, a pokud je součástí ověřování požadavek přijímací zkoušky, také formu, rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení. Tyto skutečnosti musí být zveřejněny na úřední desce vysoké školy nebo fakulty. Stejným způsobem musí být zveřejněn nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu v příslušném studijním programu (§ 49 odst. 5 ZVŠ).

17. Přijímací řízení je upraveno v § 50 ZVŠ. Zahájeno je doručením přihlášky ke studiu (odst. 1). O přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta, rozhoduje děkan fakulty, ve studijním programu, který uskutečňuje vysoká škola, rozhoduje rektor (odst. 2). Na rozhodování o přijetí ke studiu se nevztahují obecné předpisy o správním řízení (odst. 4). Rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu, musí obsahovat odůvodnění, poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být uchazeči doručeno do vlastních rukou (odst. 5). Uchazeč má právo nahlédnout do všech svých materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o jeho přijetí ke studiu (odst. 6). Uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti vyhovět a rozhodnutí změnit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3. Jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí (odst. 7).

18. V čele veřejné vysoké školy je rektor; jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. V případech, kdy zvláštní předpis předpokládá působnost statutárního orgánu, plní ji rektor (§ 10 odst. 1 ZVŠ). Rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Prorektory jmenuje a odvolává rektor (§ 10 odst. 4 ZVŠ).

I.

19. **První žalobní bod** není důvodný.

20. Napadené rozhodnutí vydala dle údaje uvedeného v hlavičce rozhodnutí Západočeská univerzita v Plzni. Dle úvodu napadeného rozhodnutí rozhodl v dané věci přezkumu

rozhodnutí děkana FP ZČU o nepřijetí žalobce ke studiu prorektor pro studijní a pedagogickou činnost podle § 50 odst. 7 ZVŠ. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 7. 2012 a je podepsáno doc. PaedDr. Jaroslavem Dokoupilem, Ph.D., prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost.

21. Z uvedeného je zřejmé, že postup žalované při rozhodování o žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu vycházel z ustanovení § 50 odst. 7 ZVŠ, kdy děkan sám žádosti nevyhověl a rozhodnutí nezměnil, proto ji předal k rozhodnutí rektoru. Rozhodnutí rektora o žádosti bylo realizováno prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost, resp. o žádosti rozhodl prorektor pro studijní a pedagogickou činnost. Takový postup vychází z ustanovení § 10 odst. 4 ZVŠ a čl. 29 odst. 1 písm. b) Statutu Západočeské univerzity v Plzni, kdy rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři, které jmenuje a odvolává rektor. Rozsah zastoupení rektora v období, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, byl rektorem určen Rozhodnutím rektora č. 46R/2011 o zastupování rektora prorektory ze dne 20. 10. 2011 (*dále jen „rozhodnutí rektora č. 46R/2011“*). Bod 2. rozhodnutí rektora č. 46R/2011 stanoví, že *prorektor pro studijní a pedagogickou činnost a) podepisuje rozhodnutí v přezkumném řízení ve věcech podle ust. § 50 odst. 7 zákona (rozhodování v přijímacím řízení)*.

22. Postup žalované při rozhodování o žádosti žalobce byl dle názoru soudu zcela v souladu se zákonem o vysokých školách, v souladu s ust. § 50 odst. 7 ZVŠ. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že *je podle platné právní úpravy k tomuto rozhodnutí oprávněn toliko rektor bez ohledu na ustanovení § 10 odst. 4 věty první ZVŠ, když zákon výslovně stanoví, že rozhodnutí vydává rektor*. Je pravdou, že při rozhodování o žádosti uchazeče o přezkoumání rozhodnutí, které vydal děkan příslušné fakulty, označuje zákon v ust. § 50 odst. 7 ZVŠ tím, komu je žádost předána k rozhodnutí, rektora. Zákon o vysokých školách však obsahuje v § 10 odst. 4 ZVŠ úpravu, která rektorovi umožňuje určit rozsah, ve kterém jej budou zastupovat prorektoři. Dle tohoto ustanovení je rektor oprávněn některé své pravomoci delegovat na prorektory. V rozhodnutí č. 46R/2011 rektor v rámci svého oprávnění k delegaci části svých pravomocí výslovně stanoví rozsah zastupování a podepisování jménem Západočeské univerzity v Plzni jednotlivými prorektory. Formulaci „rozsah zastupování a podepisování jménem Západočeské univerzity v Plzni“ nelze označit, jak to činí žalobce v replice, za nesprávnou a vzhledem ke znění zákona za písařskou chybu, neboť oprávnění jednat a rozhodovat ve věcech školy má podle § 10 odst. 1 ZVŠ rektor, který právě z důvodu svého oprávnění stanoveného v § 10 odst. 4 ZVŠ určit rozsah, ve kterém jej budou zastupovat prorektoři, stanoví v rozhodnutí rektora č. 46R/2011 rozsah svého zastupování a podepisování prorektory ve věcech, kde rektor rozhoduje jménem Západočeské univerzity v Plzni, a tuto svoji pravomoc deleguje na příslušné prorektory, kteří jsou v rozsahu tohoto zmocnění oprávnění postupovat, a to rovněž jménem Západočeské univerzity v Plzni. Uvedeným postupem je řešeno přímo oprávnění prorektora rozhodovat v rektorem stanovených oblastech činnosti rektora za, resp. místo rektora. V případě prorektora pro studijní a pedagogickou činnost se tato delegovaná pravomoc krom jiného týká podepisování rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 50 odst. 7 ZVŠ a výslovně je v závorce uvedeno, že jde o rozhodování v přijímacím řízení. Nejedná se proto o klasický institut zastoupení, o rozhodnutí rektora zastoupeného prorektorem, jak namítá v žalobě žalobce. Nejedná se o problematiku zastoupení, která, jak uvádí žalobce v replice, není podrobně upravena ve

správním řádu ani v zákoně o vysokých školách, proto je na místě použít analogie zákona. Soud se s touto argumentací žalobce neztotožňuje, neboť jak již uvedl, má za to, že problematika zastupování rektora, ve smyslu delegace části svých pravomocí na prorektory, je v zákoně o vysokých školách dostatečně upravena a v daném případě podle ní žalovaná postupovala. Napadené rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem k tomu oprávněným, proto jej nelze považovat za nicotné, jak namítá žalobce.

II.

23. Druhý žalobní bod je důvodný.

24. Námitky uplatněné nyní v rámci druhého žalobního bodu žalobce uplatnil již v předchozí žalobě v této právní věci, o které Krajský soud v Plzni rozhodl rozsudkem ze dne 15. 12. 2011, čj. 57Ca 95/2009-100 (*dále jen „předchozí rozhodnutí“*), kterým zrušil rozhodnutí rektora ZČU v Plzni ze dne 25. 8. 2009, čj. 32-23/09 pro vady řízení, když shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

25. K přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu na vysoké škole soudem existuje již poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s druhým žalobním bodem krajský soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 As 79/2011 – 120, zveřejněný pod č. 2566 ve Sbírce Nejvyššího správního soudu č. 5/2012, dostupný na www.nssoud.cz. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Při přezkoumání rozhodnutí podle § 50 odst. 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, musí být v případech, kdy je to namítáno nebo kdy pochybnost o tom v řízení jinak vyjde najevo, provedeno i věcné posouzení, zda uchazeč správně odpověděl na otázky či zkušební úlohy při přijímací zkoušce, včetně případného posouzení, zda zadané otázky či úlohy byly podle současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a zda byly logicky a jazykově formulovány dostatečně jednoznačně. ... Zjistí-li rektor, že otázka či úkol nebyly formulovány z vědeckých hledisek správně či nebyly dostatečně jednoznačné, nemůže jít toto pochybení k tíži uchazeče. ... V řadě případů může docházet k tomu, že rozhodnutí děkana je sice objektivně vzato nezákonné, např. pro nesprávné vyhodnocení otázek či zkušebních úloh v přijímacím řízení, ale ani při zohlednění této skutečnosti není důvodu rozhodnout o přijetí uchazeče ke studiu, neboť ani takto uchazeč nedosáhne takového výsledku přijímací zkoušky, jenž by jej zařadil mezi ty, kteří mohou být ke studiu přijati. Je-li tomu tak, rektor v řízení odstraní nezákonnosti, k nimž došlo v prvoinstančním řízení, avšak přesto žádost o přezkum zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Ve svém rozhodnutí pak odůvodní, proč zjištěné nezákonnosti nemají vliv na správnost výroku prvoinstančního rozhodnutí.“* V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že byl rektor v souladu s ust. § 50 odst. 7 ZVŠ *„povinen posoudit (na základě vyžádaných podkladů) a řádně zdůvodnit, zda stěžovatel splnil podmínky pro přijetí ke studiu a rozhodnutí děkana při pozitivním závěru změnit tak, že se stěžovatel přijímá ke studiu, nebo při negativním závěru žádost stěžovatele o přezkoumání rozhodnutí děkana zamítnout.“*

26. Žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí podle § 50 odst. 7 ZVŠ namítal: „Bohužel test, který jsem obdržel ke zpracování, nebyl způsobilý k posouzení mých znalostí a schopností, když např. v psychologické části testu byly obsaženy otázky, které mohou mít více správných odpovědí, některé otázky byly neúplné či neurčité. To se týká zejména otázek č. 10, 12, 13 a 18 zcela, kde zcela chybělo zadání. Vyhodnocení testu v otázce číslo 14 pak bylo provedeno chybně.“ V další části žádosti žalobce namítal, že mu nebylo umožněno řádně nahlédnout do záznamového archu přijímací zkoušky a argumentoval nutností umožnit, za situace, kdy dané řízení není upraveno speciální normou, nahlížení do spisu podle správního řádu. K přijímacímu testu žalobce uvedl, že „jím stanovené předpoklady ke studiu stanovené právnickou fakultou vysoce převyšují možné znalosti zejména starších uchazečů, mezi něž patřím, kdy některé otázky, např. dějepisného charakteru nejsou schopni vůbec odpovědět ani specialisté na tuto oblast a ve spojení se zcela zjevně neúplným a neurčitým zadáním některých otázek z oblasti inteligenčních testů (viz shora) je mi nepřímým a v rozporu s ústavními principy odpíráno právo na vzdělání ústavně zakotvené v článku 33 odst. 1 ve spojení s článkem 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ V závěru žádosti žalobce namítal, že by „v případě zohlednění sporných otázek splnil podmínky pro přijetí, když bych získal nejméně 38 bodů“. Žalobce tak požadoval posouzení správnosti formulace v žádosti označených otázek testu č. 7, který mu byl předložen ke zpracování. Byl toho názoru, že by získal nejméně 38 bodů, pokud by byly jeho námitky zohledněny.

27. Krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí konstatoval, že byla důvodem nepřijetí žalobce ke studiu okolnost, že dosáhl 28 bodů, když hranice k přijetí činila nejméně 34 bodů, přičemž ze správního spisu není vůbec patrné zadání testu 7 pro žalobce v jednotlivých oblastech ani správné odpovědi na položené otázky testu 7. Nyní v žalobě žalobce uvádí, že požádal, veden snahou seznámit se se svým přijímacím testem včetně zadání, o nahlédnutí do tohoto podkladu pro rozhodnutí, bylo mu však na studijním oddělení FP ZČU v Plzni sděleno, že byl jeho přijímací test skartován a není k dispozici. Uvedené vyplývá i ze sdělení děkana FP ZČU v Plzni prorektorovi pro studijní a pedagogickou činnost ze dne 15. 6. 2012 založeného v předloženém správním spise, kde je uvedeno: „Po skončení přijímacího řízení byly materiály ohledně nepřijatých uchazečů (příhláška, odpovědi uchazeče, rozhodnutí aj.) předány do archivu ZČU. Součástí materiálů nebyly zadávací testy, které po ukončení přijímacího řízení byly skartovány. Fakulta je v současné době nemá k dispozici.“ Ve správním spise je založena číslu vyplněná tabulka označená jménem a rodným číslem žalobce. Jedná se o odpovědi na jednotlivé otázky testu č. 7, uvedeno je registrační číslo 48021 a uni. číslo 147542 (v pátém odstavci na str. 2 napadeného rozhodnutí je tato listina nazvaná odpovědní arch). Dále je zde založena listina týkající se přijímacího řízení, seznam jmen, kde je žalobce uveden pod poř. č. 544 a u jeho jména jsou uvedeny 4 body získané v oblasti historie a všeobecného přehledu, 0 bodů v oblasti logického a analytického myšlení a 24 bodů v oblasti psychologie, celkem 28 bodů.

27. Žalovaná v odůvodnění nyní žalobou napadeného rozhodnutí, vázána ve smyslu § 78 odst. 5 s.r.s. právním názorem, který vyslovil krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku, uvedla: „Z archu vyhodnocení je zřejmé, že uchazeč dosáhl z části označené jako historie a všeobecný přehled celkem 4 body z 20 možných, z části označené jako logické a analytické myšlení 0 bodů z 30 možných a z části označené jako psychologický test dosáhl 24 bodů ze 40 možných. Uchazeč tedy získal celkem 28 bodů. Pro přijetí bylo rozhodující pořadí nejlepších.

Bylo přijato 240 uchazečů, kteří se umístili v nejlepším pořadí a všichni, kteří dosáhli stejného počtu bodů jako 240. uchazeč, tedy 34 bodů.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná toliko zopakovala výsledky vyhodnocení testu zpracovaného žalobcem. Pokud uvedla, že tyto informace získala z archu vyhodnocení, není zřejmé, o jaký arch se jedná, neboť žádná takto označená listina ve správním spise založena není. Uvedený počet bodů je u jména žalobce uveden ve správním spise založeném seznamu jmen nazvaném „Přijímací řízení“, jak bylo výše uvedeno. Protože nejsou k dispozici zadané testy, které byly skartovány, nebylo možné, aby v daném případě rozhodující prorektor pro studijní a pedagogickou činnost na základě vyžádaných podkladů, tedy i zadaných testů, posoudil a řádně zdůvodnil, zda žalobce splnil podmínky pro přijetí ke studiu. Žalovaná vycházela v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze skutkového stavu, že žalobce, uchazeč o studium FP ZČU v Plzni, nesplnil podmínky pro přijetí ke studiu, neboť dosáhl v přijímacím řízení toliko 28 bodů, ačkoli hranice pro přijetí byla stanovena na 34 bodů, proto byla žádost o přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí zamítnuta a rozhodnutí děkana FP ZČU v Plzni o nepřijetí žalobce ke studiu potvrzeno. Tento skutkový stav však nemá oporu ve správním spise. Uvedené zjištění je obdobně jako v předchozím soudním řízení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

III.

28. **Třetí žalobní bod** je důvodný.

29. Pokud jde o povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, resp. rozhodnutí vydané podle § 50 odst. 7 ZVŠ o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu je možné odkázat na žalobcem zmiňovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 5. 4. 2005, sp.zn. Pl.ÚS 44/03 a na četné rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006-63, publikovaný pod č. 1112/2007 Sb. NSS, ze kterého cituje v žalobě žalobce, dále na rozsudky ze dne 5. 9. 2009, čj. 2 As 73/2007-47 a ze dne 15. 4. 2010, čj. 7 As 75/2009-88, všechny dostupné na www.nssoud.cz. V prvně jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „na problematiku náležitostí rozhodnutí rektora v řízení o přezkoumání rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu je tedy nutné vztahovat i ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovést, že toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Sémanticky vzato již samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí; nestačí pouze formální citace zákonného ustanovení. Takové odůvodnění totiž z obsahového hlediska nelze vůbec považovat za odůvodnění.“

30. Třetí žalobní bod úzce souvisí s tím, co již bylo konstatováno v druhém žalobním bodu, neboť není-li v podkladech pro rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu k dispozici žalobci při přijímacím řízení zadaný test č. 7, nelze se řádně vypořádat s námitkami žalobce uplatněnými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu směřujícími vůči formulaci zadaných otázek a nelze proto odvolacím správním orgánem posoudit a řádně zdůvodnit, zda žalobce splnil podmínky pro přijetí ke studiu a potvrdit či vyvrátit tvrzení žalobce v žádosti, že by získal nejméně 38 bodů, pokud by byly jeho námitky zohledněny.

31. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla argumentaci žalobce z žádosti (viz odst. 26), uvedla konkrétní údaje o pozvánce k přijímacímu řízení, která „obsahovala další podrobné informace k průběhu přijímacího řízení včetně popisu tří částí přijímacího testu“ a uvedla, že byl „harmonogram přijímacích zkoušek upraven vyhláškou děkana fakulty č. 23D/2009 ze dne 25. 5. 2009“. Ke způsobu hodnocení zadaných testů uvedla, že „deset otázek ze všeobecného přehledu bylo honorováno jedním bodem za každou správnou odpověď, deset otázek z historie bylo honorováno jedním bodem za každou správnou odpověď, deset otázek z logiky bylo honorováno třemi body za každou správnou odpověď a dvacet otázek psychologického testu bylo honorováno dvěma body za každou správnou odpověď. Uchazeč mohl tedy získat celkem 90 bodů, přičemž nejnižší počet bodů pro přijetí byl stanoven na 34. V části všeobecný přehled, historie a logika byly uchazečům nabízeny tři varianty odpovědí, přičemž mohla být správná kterákoliv z nich, zároveň mohl být správný i vyšší počet nabízených odpovědí, všechny či žádná. V části psychologického testu byli uchazeči vyzváni k označení správné z nabízených odpovědí, pokud nebyla správná žádná nebo z nabízených odpovědí bylo správných více, měli psát smluvený znak „8“. Uchazeč byl o těchto pravidlech přijímací zkoušky seznámen ještě před jejím zahájením. O skutečnosti, že uchazeč byl skutečně seznámen s tím, že otázky mohou skutečně mít více správných odpovědí, svědčí i to, že v odpovědním archu několikrát uvedl smluvený znak „8“. V souladu s vyhlášenými a schválenými podmínkami a zásadami přijímacího řízení pro rok 2009/2010 byly formulace zadávacích testů zcela v kompetenci vedení fakulty. Obsah otázek přijímacího testu a jejich správnost, jednoznačnost, úplnost a určitost byly garantovány odborníky v příslušném oboru. Zásady přijímacího řízení pro rok 2009/2010 byly schváleny akademickým senátem Fakulty právnické na zasedání konaném dne 1. 4. 2009.“ K podmínkám pro přijetí ke studiu žalovaná uvedla: „Pro přijetí bylo rozhodující pořadí nejlepších. Bylo přijato 240 uchazečů, kteří se umístili v nejlepším pořadí a všichni, kteří dosáhli stejného počtu jako 240. uchazeč, tedy 34 bodů.“

32. Na základě uvedeného přezkoumání žalovaná konstatovala: „Námítky uchazeče obsažené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí tedy neobstojí, když o skutečnosti, že správný může být i vyšší počet nabízených odpovědí, byl předem seznámen. Správnost otázek ve smyslu úplnosti a jednoznačnosti byla zajištěna odborníky v daném konkrétním oboru. Zároveň byly ze strany fakulty splněny veškeré podmínky stanovené zákonem pro průběh přijímacího řízení.“

33. V souladu s ust. § 50 odst. 7 ZVŠ byla žalovaná oprávněna žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí žalobce ke studiu zamítnout a rozhodnutí děkana potvrdit pouze v případě, pokud by nebylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3 ZVŠ. Žalobce uvedl v žádosti o přezkoumání zcela konkrétní námítky vůči formulaci zadaných otázek, vůči jejich jednoznačnosti a určitosti. Žalovaná byla proto povinna v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, z jakých důvodů posoudila žalobcem zpochybňované zadání otázek č. 10, 12, 13, 18 a 14 za správné (úplné, jednoznačné). Dle názoru soudu žalovaná postupovala v rámci nového rozhodování po zrušení soudem původního rozhodnutí děkana FP ZČU vázána právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, avšak za situace, kdy v rámci odvolacího řízení zjistila, že testy zadané uchazečům při přijímací zkoušce ke studiu v akademickém roce 2009/2010 byly skartovány, nemohla tento zásadní nedostatek způsobený správním orgánem

prvního stupně žádným způsobem odstranit. Zdůvodnila proto v napadeném rozhodnutí správnost zadání otázek ve smyslu úplnosti a jednoznačnosti tím, že tato byla zajištěna odborníky v daném konkrétním oboru. Žalobní námitky a jim předcházející shodné námitky uplatněné v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o nepřijetí ke studiu přitom směřují právě vůči formulaci zadaných otázek, vůči jejich jednoznačnosti a určitosti, proto způsob, kterým žalovaná námitky žalobce posoudila jako námitky, které neobstojí, není řádným zdůvodněním na základě podkladů obsažených ve správním spisu, není řádným zdůvodněním, že žalobce nesplnil podmínky pro přijetí ke studiu. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 As 79/2011 – 120 (viz odst. 25), kde je uvedeno: „Zjistí-li rektor, že otázka či úkol nebyly formulovány z vědeckých hledisek správně či nebyly dostatečně jednoznačné, nemůže jít toto pochybení k tíži uchazeče.“ Konkrétním odůvodněním rozhodnutí o námitkách žalobce není ani konstatování, že zásady přijímacího řízení pro rok 2009/2010 byly schváleny akademickým senátem Fakulty právnické, neboť žalobce nenamítá ničeho vůči průběhu přijímacího řízení, jeho námitky směřují vůči zcela konkrétním otázkám obsaženým v testu č. 7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však chybí skutkové a právní úvahy, kterými byla žalovaná vedena při zamítnutí námitek žalobce, přičemž absence těchto náležitostí rozhodnutí znemožňuje přezkoumání zákonnosti postupu v řízení o nepřijetí ke studiu. Napadené rozhodnutí je tak ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěr

34. Žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise (viz druhý žalobní bod) a ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (třetí žalobní bod). Současně soud vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náklady řízení

35. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu, nákladech vynaložených žalobcem před tím, než byl právně zastoupen, a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

36. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má žalobce právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalobce doručil soudu vyčíslení nákladů řízení ze dne 2. 2. 2014 (*dále jen vyčíslení*

nákladů). Náklady vynaložené žalobcem před tím, než byl právně zastoupen, žalobce vyčíslil částkou 3.891 Kč, tj. 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a 500 Kč za zaplacený soudní poplatek za zaslání spisu k Okresnímu soudu ve Strakonici, aby do něj žalobce nahlédl podle položky 35 Sazebníku poplatků. Částku 141 Kč za poštovné soud rovněž vyhodnotil jako důvodně vynaložené náklady. Jedná se o jedno podání za 37 Kč (podání žaloby), čtyři podání po 26 Kč, ze dne 27. 12. 2012 (zaplacení soudního poplatku za žalobu), ze dne 30. 1. 2013 a 25. 2. 2013 (týkající se zaslání spisu k Okresnímu soudu ve Strakonici) a ze dne 29. 3. 2013 (zaplacení soudního poplatku za zaslání spisu k Okresnímu soudu ve Strakonici). Částku **3.641 Kč** soud vyhodnotil jako důvodně vynaložené náklady. Částku 250 Kč, cestovní náhradu při cestě Písek – Strakonice a zpět za účelem prostudování spisu dne 2.5.2013, soud vyhodnotil jako náklad, který nebyl vynaložen důvodně, neboť žalobce má bydliště v Písku, jak je zřejmé z žaloby a z komunikace soudu s žalobcem, přesto žádal o zaslání soudního spisu k nahlédnutí k Okresnímu soudu ve Strakonici, kam mu byl k jeho žádosti zaslán. Náklad spojený s cestou z místa bydliště žalobce v Písku do místa, kam mu byl soudní spis zaslán, Strakonice, není dle názoru soudu důvodně vynaloženým nákladem tohoto řízení.

37. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu činí 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání repliky k vyjádření žalované, vyčíslení nákladů řízení). Písemné podání ze dne 12. 10. 2013 ve věci stížnosti na průtahy v řízení soud neposoudil jako náklad důvodně vynaložený. Podle § 56 odst. 1 s.ř.s. soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly. V dané právní věci nebyl dán vážný důvod pro přednostní projednání a nejednalo se o věc, ve které by přednostní projednání vycházelo z ust. § 56 s.ř.s. Ve věci byl naposledy učiněn úkon dne 19. 6. 2013 (doručena replika žalobce) a vzhledem ke stavu nevyřízených věcí předcházejících této právní věci v senátě 57 bylo podle jejich pořadí rozhodnuto v lednu 2014 tímto rozsudkem. Náklady za tři úkony právní služby činí 10.200 Kč, DPH 21 % činí 2.142 Kč, náklady za právní zastoupení činí **12.342 Kč**.

38. Náklady řízení činí **15.983 Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalované stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 8. ledna 2014

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu